

„Svakoga dana blagosiljaću Te, i hvaliću Ime Tvoje do veka, i u vek veka.“ Ps. 145 (144)

Ovog meseca predložena reč Svetog pisma koja treba da nam pomogne na našem putovanju je molitva. Stih preuzet iz Psalma 145.

Psalmi su kompozicije koje odražavaju individualno i kolektivno religiozno iskustvo naroda Izraela na njegovom istorijskom putovanju i u različitim dešavanjima njegovog postojanja. Molitva pretvorena u poeziju uznosi se ka Gospodu kao vapaj, molba, zahvalnost i slavljenje. U ovom uzdahu je sva raznolikost osećanja i stavova kojima čovek izražava svoj život i svoj odnos sa živim Bogom.

Osnovna tema psalma 145 je carstvo Božije. Psalmista, na osnovu svog ličnog iskustva, uzdiže veličinu Božiju: „Veliki je Gospod i hvaljen veoma“ (st. 3); veliča njegovu dobrotu i univerzalnost njegove ljubavi: „Dobar je Gospod svima i svemu, i milosrđe je Njegovo na svim delima Njegovim.“ (st. 9); prepoznaje njegovu vernost: „Veran je Gospod u svim rečima Svojim“ (st. 13b), i uspeva da uvuče svako živo biće u kosmičko pevanje: „I svako telo neka blagosilja Ime sveto Njegovo, do veka, i u vek veka“ (st. 21).

„Svakoga dana blagosiljaću Te, i hvaliću Ime Tvoje do veka, i u vek veka.“

Savremeni čovek se, međutim, ponekad oseća izgubljeno sa utiskom da je prepušten samom sebi. Plaši se da dešavanjima njegovih dana dominira slučajnost, u nizu događaja lišenih smisla i cilja.

Ovaj psalam je nosilac umirujuće objave nade: „Bog je tvorac neba i zemlje, on je verni čuvar zaveta koji ga vezuje za njegov narod, on je Onaj koji daje pravdu potlačenima, daje hleb koji hrani gladne i oslobađa zatvorenike. On je taj koji otvara oči slepima, koji podiže pale, koji voli pravednog, koji štiti stranca, koji izdržava siročice i udovicu“ [...] [\[1\]](#).

„Svakoga dana blagosiljaću Te, i hvaliću Ime Tvoje do veka, i u vek veka.“

Ova reč nas pre svega poziva da vodimo računa o svom ličnom odnosu sa Bogom tako što ćemo bez zadržke dočekati njegovu ljubav i milosrđe i stati pred tajnu slušajući njegov glas. Ovo je temelj svake molitve. Međutim, pošto se ova ljubav nikada ne odvaja od one prema bližnjemu, kada se ugledamo na Boga Oca u konkretnoj ljubavi prema svakom bratu i sestri, a posebno u ljubavi prema najmanjem, odbačenom, najusamljenijem, uočavamo njegovo prisustvo u svakodnevnom životu. Kjara Lubik, pozvana da iznese svoje hrišćansko iskustvo na skupu budista, rezimirala je to na sledeći način: „...srž mog iskustva se nalazi u sledećem: što se više voli čovek, više se pronalazi Bog. Što se više pronalazi Bog, to se više voli čovek“ [\[2\]](#).

„Svakoga dana blagosiljaću Te, i hvaliću Ime Tvoje do veka, i u vek veka.“

Postoji još jedan način da se pronade Bog. Poslednjih decenija čovečanstvo je steklo novu svest o ekološkom problemu. Motor ove promene su, na poseban način, mladi ljudi koji predlažu trezveniji način života uz preispitivanje razvojnih modela, privrženost pravu svih stanovnika planete na vodu, hranu, čist vazduh i istraživanje alternativnih izvora energije. Na taj način čovek može ne samo da povрати odnos sa prirodom, već i da slavi Boga otkrivši sa divljenjem njegovu nežnost prema svemu stvorenom.

Ovo je iskustvo Venanta M. koji se kao dete u svom rodnom Burundiju budio u zoru uz pevanje ptica i prelazio desetine kilometara kroz šumu na putu u školu; osećao se u harmoniji sa drvećem, životinjama, potocima, brdima i sa svojim drugovima. Zaista je osećao blizinu prirode, osećao se živim delom ekosistema u kome su stvorenja i Stvoritelj u potpunoj harmoniji. Ova svest je postala oda, ne trenutku, već celom danu.

Neko bi mogao da pita: šta je sa našim gradovima? „U našim betonskim metropolama, podignutim ljudskom rukom usred svetske vreve, priroda je retko spašena. Ipak, ako želimo, dovoljan je tračak plavog neba koji se nazire između vrhova nebodera da nas podseti na Boga; dovoljan je zračak sunca, koji nikada ne propušta priliku da prodre čak i kroz zatvorske rešetke; dovoljan je cvet, livada, lice deteta...“[\[3\]](#).

Augusto Parodi Rejes i tim Reči života

[\[1\]](#) Jovan Pavle II. Opšta audijencija, 2. jul 2003, komentar na psalam 145.

[\[2\]](#) M. Vandelin, *Io, il fratello, Dio nel pensiero di Chiara Lubich*, Città Nuova, Rim 1999, str. 252.

[\[3\]](#) K. Lubik, *Conversazioni, in collegamento telefonico*, Mišel Vandelin (Opere di Chiara Lubich 8.1; Città Nuova, Rim 2019) str. 340.